

30 Cdo 530/2014

Lhůta bez zbytečného odkladu přímo neurčuje, v jakém konkrétním časovém okamžiku je třeba konat. Nemusí nutně znamenat, že je třeba konat ihned, na druhou stranu u jakéhokoliv odkladu konání, který nastane, je třeba vždy v každém jednotlivém případě zjistit, zda se nejedná o odklad zbytečný, a to s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem daného případu.

ROZSUDEK

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců Mgr. Víta Bičáka a JUDr. Františka Ištvánka v právní věci žalobkyně SYMINT a.s., IČ: 26288435, se sídlem ve Valašských Kloboukách, Masarykovo náměstí 167, zastoupené JUDr. Radkou Píšítkovou Záhorcovou, advokátkou se sídlem ve Zlíně, Mostní 5552, proti žalované České republice – Ministerstvu financí, se sídlem v Praze 1, Letenská 525/15, o zaplacení částky ve výši 1 400 142 Kč, vedené u Okresního soudu ve Zlíně pod sp. zn. 38 C 41/2012, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně, ze dne 2. října 2013, č. j. 59 Co 180/2013-325, takto:

I. Dovolání se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně se v žalobě domáhala náhrady škody způsobené jí nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem Magistrátu města Zlína. Škoda ve formě ušlého zisku měla žalobkyni vzniknout v důsledku toho, že Magistrát města Zlína nerozhodl bez zbytečného odkladu o žádostech žalobkyně o povolení provozu devíti výherních hracích přístrojů na dobu od 1. ledna 2008 do 31. prosince 2008. Prodlení Magistrátu města Zlína způsobilo, že před vydáním správních rozhodnutí vstoupila v účinnost vyhláška, která provoz výherních hracích přístrojů na žalobkyní požadovaných místech zakazovala. V důsledku prodlení správního orgánu tak nebylo žádostem žalobkyně vyhověno.

Okresní soud ve Zlíně rozsudkem ze dne 7. února 2013, č. j. 38 C 41/2012-275, zastavil řízení týkající se částky 572.088 Kč (výrok I), přikázal žalované zaplatit žalobkyni částku 722.531 Kč (výrok II), zamítl žalobu v části, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení částky 105.523 Kč (výrok III) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok IV).

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, jako soud odvolací odvoláním napadený výrok II rozsudku soudu prvního stupně ohledně částky 722.531 Kč změnil tak, že žaloba se zamítá (výrok I), a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů (výrok II). Zbýlé výroky rozsudku soudu prvního stupně nebyly odvoláním napadeny a nabyly samostatně právní moci.

Odvolací soud vyšel ze skutkového stavu, jak jej zjistil soud prvního stupně. Žalobkyně podala ve dnech 4. září 2007 a 5. září 2007 k Magistrátu města Zlína – odboru kultury čtyři žádosti o povolení provozu celkem devíti výherních hracích přístrojů na dobu od 1. ledna 2008 do 31. prosince 2008. Zastupitelstvo města Zlína schválilo dne 6. září 2007 vyhlášku č. 11/2007, o stanovení míst, na kterých je povoleno provozovat výherní hrací přístroje. Vyhláška, která se stala platnou zveřejněním na úřední desce dne 7. září 2007 a účinnosti nabyla dne 22. září 2007, nepovolovala provoz výherních hracích přístrojů na místech, na kterých hodlala podle výše uvedených žádostí provozovat výherní hrací přístroje žalobkyně. Magistrát města Zlína dne 2. října 2007 výše uvedené žádosti žalobkyně zamítl z důvodu, že provoz výherních hracích přístrojů na požadovaných místech není účinnou vyhláškou povolen (rozhodnutí Magistrátu města Zlína ze dne 2. 10. 2007, sp. zn. MMZL 77733/2007 OK, MMZL 77891/2007 OK, MMZL 77887/2007 OK a MMZL 77886/2007 OK). Od podání žádosti žalobkyní až do vydání rozhodnutí nečinil Magistrát města Zlína ve vztahu k žalobkyni žádný úkon, nevyzval ji např. k zaplacení správních poplatků. Z předložených důkazů přitom vyplývá, že o jiných žádostech žalobkyně bylo v předchozích letech stejným úřadem rozhodnuto ve lhůtě několika dnů, v některém případě i tentýž den, kdy byla žalobkyní žádost podána.

Žalobkyně proti všem shora uvedeným zamítavým rozhodnutím Magistrátu města Zlína podala odvolání, v nichž především poukazovala na skutečnost, že žádosti o povolení provozu výherních hracích automatů byly žalobkyní podány dříve, než se stala vyhláška č. 11/2007 platnou. Odvolání žalobkyně však byla rozhodnutími Krajského úřadu Zlínského kraje zamítnuta a napadená rozhodnutí Magistrátu města Zlína byla potvrzena. Žalobkyně podala proti uvedeným rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Soud napadená rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje o odvoláních zrušil pro nepřezkoumatelnost, neboť v jejich odůvodněních nebylo zhodnoceno, zda byla v řízeních o povolení provozu výherních hracích automatů před Magistrátem města Zlína dodržena lhůta podle ustanovení [§ 71 odst. 1](#) zákona č. [500/2004 Sb.](#), správního řádu (dále jen „správní řád“). Kasační stížnosti proti rozsudkům Krajského soudu v Brně byly Nejvyšším správním soudem zamítnuty (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. srpna 2010, sp. zn. [9 Afs 20/2010](#), [9 Afs 21/2010](#) a [9 Afs 22/2010](#)) a odmítnuty (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. července 2010, sp. zn. [9 Afs 28/2010](#)).

V novém řízení vydal Krajský úřad Zlínského kraje rozhodnutí, jimiž napadená zamítavá rozhodnutí Magistrátu města

Zlína zrušil a předmětná řízení o povolení provozu výherních hracích přístrojů jako bezpředmětná zastavil podle ustanovení [§ 90 odst. 4](#) správního řádu.

Soud prvního stupně věc po právní stránce posoudil tak, že Magistrát města Zlína porušil povinnost vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě (bez zbytečného odkladu – srov. ustanovení [§ 71 odst. 1](#) správního řádu), ačkoliv v jiných případech o žádostech žalobkyně vždy bez zbytečného odkladu a v řádu několika dnů rozhodoval. V důsledku uvedeného pochybení Magistrátu města Zlína byly žádosti žalobkyně zamítnuty, neboť v mezidobí nabyla účinnosti obecně závazná vyhláška města Zlína č. 11/2007, která provoz výherních hracích automatů na požadovaných místech zakazovala. Soud prvního stupně dále uzavřel, že rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, kterými byla potvrzena zamítavá rozhodnutí o žádostech žalobkyně, jsou nezákonnými rozhodnutími, která byla pro nezákonnost zrušena ve smyslu ustanovení [§ 8](#) zákona č. [82/1998 Sb.](#), o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutími nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992 Sb.](#), o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen „OdpŠk“. Mezi nezákonnými rozhodnutími a ušlým ziskem na straně žalobkyně je dána příčinná souvislost, soud prvního stupně proto žalobkyni přiznal náhradu ušlého zisku.

Odvolací soud se s právním posouzením věci soudem prvního stupně neztotožnil. Uvedl, že se nemůže jednat o odpovědnost státu za škodu způsobenou nezákonnými rozhodnutími, když původní rozhodnutí Magistrátu města Zlína pro nezákonnost zrušena nebyla (a dle názoru odvolacího soudu ani nemohla být, neboť v době vyhlášení odpovídala platnému právnímu řádu). Podle názoru odvolacího soudu by tak žalovaná mohla eventuálně odpovídat jediné za nesprávný úřední postup spočívající v nevydání rozhodnutí v zákonné lhůtě. Odvolací soud však dospěl k závěru, že Magistrát města Zlína lhůtu stanovenou v [§ 71 odst. 1](#) správního řádu dodržel. Pokud existuje platná vyhláška omezující provoz výherních hracích přístrojů a je evidentní, že zastupitelstvo města hodlá provoz výherních hracích přístrojů regulovat a eliminovat tak rozsah negativních důsledků a sociálně patologických jevů s hazardem spojených, pak případné vyčkání účinnosti takovéto vyhlášky nemůže být vnímáno jako porušení povinnosti rozhodovat bezodkladně. Přitom i podle ustanovení [§ 2 odst. 4](#) správního řádu správní orgán vždy dbá, aby bylo přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem (zde vyjádřeným prostřednictvím rozhodnutí volených orgánů o omezení provozu výherních hracích přístrojů).

Proti rozhodnutí odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání. Žalobkyně namítá, že porušení povinnosti vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě se bezprostředně odráží nejen v obsahu rozhodnutí Magistrátu města Zlína, ale i v obsahu rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje. Přitom právě rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje o odvoláních došla právní moci a v jejich důsledku byly žádosti žalobce o povolení provozu výherních hracích přístrojů pravomocně zamítnuty. Ke zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje pak došlo z toho důvodu, že je soud shledal nepřezkoumatelnými, rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje tedy naplňují znak nezákonnosti podle ustanovení [§ 8 odst. 1](#) OdpŠk. Uvedený názor dle žalobkyně potvrzuje i judikatura Nejvyššího soudu (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. října 2008, sp. zn. [28 Cdo 2397/2006](#)).

Žalobkyně dále uvádí, že schválená norma není součástí platného právního řádu, ví se o ní, ale není způsobilá vyvolávat účinky sledované právotvůrcem. S ohledem na uvedené a vzhledem k tomu, že vyhláška č. 11/2007 neobsahovala žádná přechodná ustanovení, je nutno se jí řídit až poté, co nabyla účinnosti, nikoliv platnosti. Dle zásady právní jistoty má žalobkyně za to, že pokud byla její žádost podána přede dnem nabytí účinnosti platné vyhlášky, měla být posouzena podle předpisů účinných ke dni podání žádosti.

Průtahy v řízení byly dle žalobkyně zapříčiněny svévolným jednáním správního orgánu, který v obdobných případech rozhodoval rychle a v čase kratším než 15 dní. Z doplnění odvolání žalované se nepřímou podává, že správní orgán při svém rozhodování věděl o tom, že vyhláška č. 11/2007 má vejít v účinnost, a záměrně z toho důvodu vyčkal s vydáním rozhodnutí. Podle žalobkyně není v souladu s veřejným zájmem, aby se správní orgán řídil platnými, ale neúčinnými vyhláškami.

Žalovaná ve vyjádření k dovolání mimo jiné uvedla, že přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, a že k porušení povinnosti vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě nedošlo.

Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. [99/1963 Sb.](#), občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. ledna 2013 do 31. prosince 2013 (viz čl. II bod 7 zákona č. [404/2012 Sb.](#) a čl. II bod 2 zákona č. [293/2013 Sb.](#)), dále jen „o. s. ř.“

Nejvyšší soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že ve správním řízení vydaly Magistrát města Zlína i Krajský úřad Zlínského kraje nezákonná rozhodnutí. Odvolací soud dospěl k závěru, že rozhodnutí Magistrátu města Zlína o zamítnutí žádosti žalobkyně nebyla zrušena pro nezákonnost, nebyla tedy naplněna podmínka odpovědnosti státu za nezákonné rozhodnutí předvídaná v ustanovení [§ 8 odst. 1](#) OdpŠk.

Uvedená úvaha odvolacího soudu je v souladu s judikaturou soudu dovolacího, podle které podmínkou odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím je, že toto pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Soud rozhodující o žalobě na náhradu škody proti státu není oprávněn sám posuzovat tvrzený nesoulad rozhodnutí se zákonem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. února 2006, sp. zn. [25 Cdo 2162/2005](#)). Nejvyšší soud neshledal důvod se v posuzovaném případě od své judikatury odchýlit, uvedená otázka proto přípustnost dovolání ve smyslu [§ 237](#) o. s. ř. nezakládá.

Pokud se jedná o názor žalobkyně, že nezákonnými rozhodnutími jsou rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, která byla zrušena pro nepřezkoumatelnost, je třeba uvést, že rozhodnutími, kterými bylo závazně rozhodnuto o právech žalobkyně, jsou právě rozhodnutí Magistrátu města Zlína o nepovolení provozu výherních hracích automatů. Samotné zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje nemohlo mít a nemělo na práva žalobkyně (na nemožnost provozovat předmětné výherní hrací přístroje) žádný vliv.

Dovolání je však přípustné pro řešení otázky, zda se správní orgán dopustil nesprávného úředního postupu, jestliže o žádostech žalobkyně o povolení provozu výherních hracích přístrojů podle ustanovení [§ 18 odst. 5](#) a [6](#) zákona č. [202/1990 Sb.](#), o loteriích a jiných podobných hrách (ve znění účinném do 31. prosince 2011), rozhodl po dvaceti osmi, resp. po dvaceti sedmi dnech od podání žádosti.

Žalobkyně podala žádosti o povolení provozu výherních hracích přístrojů ve dnech 4. a 5. září 2007. Dne 6. září 2007 schválilo zastupitelstvo města Zlína obecně závaznou vyhlášku č. 11/2007, o stanovení míst, na kterých je povoleno provozovat výherní hrací přístroje (dále jen „vyhláška č. 11/2007“ nebo „vyhláška“). Ta se stala platnou vyvěšením na úřední desce dne 7. září 2007.

Podle článku 1 vyhlášky č. 11/2007 je na území statutárního města Zlína možné provozovat výherní hrací přístroje pouze na místech uvedených v příloze č. 1 vyhlášky. Na ostatních veřejně přístupných místech je provozování výherních hracích přístrojů zakázáno.

Podle článku 3 vyhlášky č. 11/2007 lze výherní hrací přístroj, jehož provozování bylo povoleno přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky a který se nenachází na místech uvedených v příloze č. 1, provozovat nejdéle do uplynutí doby stanovené vydaným povolením.

Platný právní předpis je součástí právního řádu (srov. Knapp, Viktor. Teorie práva. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 1995, s. 163 – 164). Je tedy nutno respektovat, že takovýto právní předpis bude od určitého data účinný. Žalovaná žádala o povolení provozu výherních hracích přístrojů pro rok 2008. V době platnosti vyhlášky č. 11/2007 o regulaci provozu těchto přístrojů bylo jasné, že po nabytí účinnosti vyhlášky nebude žalovaná moci výherní přístroje provozovat. V době platnosti vyhlášky č. 11/2007 proto správní orgán již nemohl vydat rozhodnutí, kterým by žádostem žalobkyně vyhověl, neboť takové rozhodnutí by bylo v rozporu s platným právním předpisem.

Je třeba podotknout, že na možnost vydávat nová povolení k provozu výherních hracích přístrojů (mimo místa vymezená v příloze 1 vyhlášky) v době platnosti vyhlášky a před nabytím její účinnosti nelze usuzovat ani z přechodného ustanovení čl. 3 vyhlášky č. 11/2007. Uvedené ustanovení mluví na povolení vydaná v době, kdy vyhláška ještě nebyla součástí právního řádu, a mohlo tak dojít k vydání povolení i pro přístroje umístěné v místech, ve kterých později vyhláška provoz výherních hracích automatů neumožňovala.

Vzhledem k výše uvedenému je nepodstatné, že správní orgán s rozhodnutím o žádostech žalobkyně vyčkal až do 2. října 2007, neboť již ode dne 7. září 2007 nemohl žádostem žalobkyně vyhovět.

Zbývá posoudit, zda bylo nesprávným úředním postupem, pokud správní orgán nevydal rozhodnutí o žádostech žalobkyně přede dnem 7. září 2007. Vzhledem k tomu, že žalobkyně žádosti podala ve dnech 4. a 5. září, jednalo by se o vydání rozhodnutí ve lhůtě jednoho nebo dvou dnů.

Nejvyšší soud se nejprve zabýval otázkou, zda je zákonem pro vydání rozhodnutí o povolení provozu výherních hracích přístrojů stanovena lhůta, a popřípadě jaká. Vzhledem k tomu, že zákon č. [202/1990 Sb.](#), o loteriích a jiných podobných hrách, tuto otázku neupravuje, použijí se lhůty stanovené pro vydání rozhodnutí ve správním řádu (ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud, který se stejnou otázkou zabýval ve výše uvedených rozsudcích sp. zn. [9 Afs 20/2010](#), [9 Afs 21/2010](#) a [9 Afs 22/2010](#)).

Podle ustanovení [§ 71 odst. 1](#) správního řádu je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu. Podle odstavce 3 téhož ustanovení pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvláště složitý případ, případně doba nutná k provedení dožadání podle [§ 13 odst. 3](#) správního řádu, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.

Ke lhůtě stanovené ustanovením [§ 71 odst. 1](#) správního řádu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v již výše uvedeném rozsudku ze dne 12. srpna 2010, sp. zn. [9 Afs 20/2010](#), ve kterém posuzoval kasační stížnost Krajského úřadu Zlínského kraje: „Magistrát byl (...) povinen v dané věci vydat rozhodnutí ve lhůtě stanovené v [§ 71](#) správního řádu, nejdříve však po uhrazení správního poplatku. (...) Neurčitý právní pojem ‚bez zbytečného odkladu (případně ‚bezodkladně)‘ dává správním orgánům prostor pro vlastní posouzení délky lhůty, je však zřejmé, že rozhodnutí musí být vydáno v co nejkratším časovém úseku, maximálně do 30 dnů (se zákonem stanovenými výjimkami). Ustanovení [§ 71](#) správního řádu však nelze interpretovat právně nejasným způsobem tak, že obecná lhůta pro vydání rozhodnutí je stanovena na 30 dnů, přičemž tuto lhůtu lze považovat vždy za přiměřenou, a pokud je zachována, pak není nutno odůvodňovat, proč rozhodnutí nebylo vydáno bez zbytečného odkladu.“

Obdobnými úvahami se řídil rovněž Ústavní soud, který se zabýval posouzením dodržení lhůty bez zbytečného odkladu stanovené zákonodárcem na jiném místě právního řádu. V nálezu ze dne 3. listopadu 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/09, publikovaným ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 233/2009, se Ústavní soud vyjádřil ke lhůtě, ve které prezident republiky ratifikuje mezinárodní smlouvy a ve které je rovněž nutno podat návrh na zahájení řízení o souladu mezinárodních smluv s Ústavou). Ústavní soud uvedl: „Lhůta bez zbytečného odkladu pochopitelně neznamená ihned; jinak by totiž nikdy nebylo možné řízení před Ústavním soudem efektivně zahájit a celá preventivní kontrola ústavnosti by se omezila na případy, kdy se na Ústavní soud obrátí komora Parlamentu ještě předtím, než s ratifikací sama vyslovila souhlas. Takový výklad by šel zcela zjevně proti smyslu vymezení účastenství v [§ 71a odst. 1](#) zákona o Ústavním soudu a konečně též proti jeho širokému pojetí, k jakému dospěl v předchozím nálezu [Pl. ÚS 19/08](#) Ústavní soud sám. Přiměřený odklad ratifikace, tzn. odklad okamžiku, kdy se již nelze na Ústavní soud obracet, proto nelze označit za odklad zbytečný. Je také zcela, z hlediska Ústavy, korektní, odloží-li prezident republiky ratifikaci mezinárodní smlouvy o přiměřenou dobu tak, aby v této době mohla názorová menšina poslanců nebo senátorů efektivně uplatnit své právo před Ústavním soudem, s cílem vyloučit pochybnosti o ústavnosti sjednané mezinárodní smlouvy. Totéž platí, měl-li by o ústavnosti mezinárodní smlouvy pochyby sám prezident republiky a odložil-li by ratifikaci mezinárodní smlouvy o přiměřenou dobu tak, aby sám mohl v této době mezinárodní smlouvu před Ústavním soudem zpochybnit.“

Ústavní soud a Nejvyšší soud se k dodržení lhůt „bez zbytečného odkladu“ vyjádřily již několikrát, jednalo se však o lhůty hmotného práva stanovené soukromoprávními předpisy. Lhůtu „bez zbytečného odkladu“ totiž zákonodárce použil na mnoha místech právního řádu. V ustanovení [§ 71 odst. 1](#) správního řádu je tato lhůta stanovena jako lhůta procesního práva veřejného, i přesto lze však při jejím posuzování podřídně vyjít i z existující judikatury ke lhůtě stanovené právem soukromým a

hmotným.

Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 10. prosince 2013, sp. zn. [32 Cdo 2484/2012](#), uvedl, že lhůta bez zbytečného odkladu: „(...) přímo neurčuje, v jakém konkrétním časovém okamžiku je třeba povinnost plnit či jinak konat. Jde tak o neurčitou lhůtu, jejíž podstatu vymezuje již její slovní vyjádření. Z časového určení „bez zbytečného odkladu je třeba dovodit, že jde o velmi krátkou lhůtu, již je míněno bezodkladně, neprodlené, bezprostřední či okamžité jednání směřující ke splnění povinnosti či k učinění právního úkonu či jiného projevu vůle, přičemž doba trvání lhůty bude záviset na okolnostech konkrétního případu.“ V uvedeném rozsudku Nejvyšší soud posuzoval dodržení lhůty bez zbytečného odkladu stanovené v ustanovení [§ 345 odst. 1](#) zákona č. [513/1991 Sb.](#), obchodního zákoníku, a uvedl, že pro posouzení dodržení lhůty je podstatné zjistit, zda bylo jednáno bez neodůvodněných průtahů.

Ústavní soud v nálezu ze dne 15. srpna 2005, sp. zn. [IV. ÚS 314/05](#), uvedl: „Pojem bez zbytečného odkladu užitý v ustanovení [§ 529 odst. 2](#) občanského zákoníku je pojmem vágním a je třeba jej vykládat vždy s ohledem na okolnosti konkrétního případu. V každém konkrétním případě je však vždy třeba zkoumat, zda dlužník bezodkladně využil všechny možnosti pro splnění této povinnosti, případně jaké skutečnosti mu v tom bránily.“

Z výše uvedené judikatury je patrné, že Ústavní soud a Nejvyšší soud zastávají názor, že lhůta bez zbytečného odkladu přímo neurčuje, v jakém konkrétním časovém okamžiku je třeba konat. Nemusí nutně znamenat, že je třeba konat ihned, na druhou stranu u jakéhokoliv odkladu konání, který nastane, je třeba vždy v každém jednotlivém případě zjistit, zda se nejedná o odklad zbytečný, a to s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem daného případu.

V nyní posuzovaném případě je třeba posoudit odklad s vydáním rozhodnutí o žádostech žalobkyně v délce dva, resp. tři dny. Po uplynutí dvou, resp. tří dnů od podání žádostí žalobkyně již vzhledem k platné právní úpravě nebylo možno rozhodnutí vyhovující žádostem vydat a delší odklad (než dva, resp. tři dny) je proto irrelevantním, neboť v příčinné souvislosti s ním nemohla žalobkyně vzniknout škoda.

V posuzovaném případě ze skutkových zjištění soudu prvního stupně vyplývá, že „v řadě jiných případů“ správní orgán (Magistrát města Zlína) vydával rozhodnutí o povolení výherních hracích přístrojů „v řádu několika dnů nebo i téhož dne, co byla žádost podána“. Soud prvního stupně dále uvádí, že Magistrát města Zlína o žádostech žalobkyně v jiných případech rozhodoval „bezprostředně, nejpozději do několika dnů od obdržení žádosti.“

Závěr o tom, zda byl určitý úkon učiněn v přiměřené době ve smyslu [§ 13 odst. 1](#) věty třetí OdpŠk, je navíc odvislý rovněž od závažnosti újmy, která v případě neprovedení úkonu hrozí a které má daný úkon zabránit, popř. ji v případě již nastalé újmy zmírnit (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. dubna 2014, sp. zn. [30 Cdo 3271/2012](#), uveřejněný pod číslem 102/2014 Sběrky soudních rozhodnutí a stanovisek). V posuzovaném případě šlo o povolení provozu přístrojů na nadcházející rok. Žadatelům v případě rozhodnutí o žádosti v řádu několika dnů žádná újma nehrozila, nešlo tedy o zájem, který by vyžadoval vyřízení žádostí dříve než za několik dní.

Při rozhodování o žádostech o povolení provozu výherních hracích přístrojů na nadcházející rok by vzhledem k výše uvedenému nebylo možno považovat prodlení v trvání dvou či tří dnů za nepřiměřený odklad, nesouladný se zásadou rychlosti správního řízení ([§ 6 odst. 1](#) věta první správního řádu). Nejvyšší soud proto zastává názor, že nevydání rozhodnutí správního orgánu do dvou či tří dnů nelze v posuzovaném případě považovat za odklad zbytečný.

Nejvyšší soud z výše uvedených důvodů dovolání žalobkyně podle ustanovení [§ 243d písm. a\)](#) o. s. ř. zamítl.

O náhradě nákladů dovolacího řízení rozhodl Nejvyšší soud podle [§ 243b](#), [§ 151 odst. 1](#) části věty před středníkem a [§ 142 odst. 1](#) o. s. ř. Žalobkyně, jejíž dovolání bylo zamítnuto, nemá na náhradu nákladů řízení právo, a žalované v dovolacím řízení žádné účelně vynaložené náklady nevznikly. Žalovaná byla sice po část dovolacího řízení zastoupena advokátem, který za ni podal vyjádření k dovolání, avšak v posuzovaném případě se jednalo o spor, který se svou složitostí nijak nevymykal (ohledně intelektuální náročnosti) požadavkům kladeným na profesní erudovanost praktikujícího právníka (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. října 2008, sp. zn. [I. ÚS 2929/07](#), uveřejněný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 167/2008, a nálezy Ústavního soudu ze dne 14. září 2010, sp. zn. [III. ÚS 1180/10](#), uveřejněný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 194/2010).

Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2015

JUDr. Pavel Simon předseda senátu